

Szentbeszéd

Szeplőtelen Fogantatás ünnepe, 2017. december 8., Mátraverebély-Szentkút

Őexcellenciája Mons. Jean Laffitte érsek, a Szuverén Máltai Lovagrend prelátusa

Kedves Testvéreim!

Az Egyház a tizenötödik század óta ünnepli a Szeplőtelen Fogantatás ünnepét: ezzel a liturgiában is kifejezi a keresztény hitben kezdet óta jelenlevő meggyőződést, hogy Mária megkapta Istentől a teljes életre szóló szentség kiváltságát: a második század elején Szent Ireneus már az « új Évát » látta Máriában. Végül ez a meggyőződés 1854-ben dogmaként lett kihirdetve. Ez a történelmi tény különösen foglalkoztatja Jeruzsálemi Szent János lelki családját, amely minden évben összegyűlekezik Lourdes-ban, ahol a Szűzanya ezekkel a szavakkal mutatkozott be a kis Bernadette soubirous-nak: «Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás».

E megnyilatkozás pontos értelmét IX. Piusz pápa dogmatikai megfogalmazása adja: « Kijelentjük, kihirdetjük és meghatározzuk, hogy az a tan, amely azt tartja, hogy a Boldogságos Szűz Mária fogantatásának első pillanatában, a mindenható Isten egyedülálló kegyelméből és kiváltságából, az emberi nem Üdvözítőjének, Jézus Krisztusnak érdemeire való tekintettel, az áteredő bűnnek minden szennyétől eleve megőrizve mentes volt: Istentől való kinyilatkoztatás, és ezért erősen és állhatatosan kell hinnie minden hívőnek»

Tehát Mária a legtökéletesebb emberi lény Jézus Urunkon kívül, mivel soha a legkisebb gondolattal vagy cselekedettel nem állt ellen az isteni üdvösségtervnek. Sőt, aktívan együttműködött ennek a tervnek a megvalósításán, amikor « igen »-nel felelt az angyali üdvözlésre. Ebben a viszonylatban hasznos összehasonlítani Mária személyét, - ahogy a mai Evangéliumból kibontakozik -, a másik női alakkal, Évával, akiről a Genézis könyvéből vett első olvasmány szól.

Mária igent mond az angyali üzenetre. Éva elfogadta az Ellenség meghívását, hogy egyék a fa gyümölcséből: így szófogatlan lett Istennel szemben, és ezzel beárnyékolta az emberiséget a bűn foltja. Ezzel szemben Szűz Mária engedelmessége lehetővé teszi a Megváltó eljövételét, Aki képes a bűn hatalmát legyőzni.

Az, aki a természet szerint az Élők Anyja volt, beengedte a halált; az, aki a *fiat* («úgy legyen!») válasza által Jézus anyja lett («Jézus» annyit jelent, hogy: Isten megment), megérdemli hogy, Boldog VI. Pál pápai szavaival, *Maria Mater Ecclesiae – Mária, az Egyház anyja* – legyen, az Egyházé, ahol az örök életet kínálják föl nekünk. Éva bűnbe vitte az első embert, Ádámot; Mária Fiához, Jézushoz visz minden embert. Mint *bűnösök oltalma*, segít nekik, hogy kibéküljenek Istennel. Éva és Ádám szégyellik a testüket; Mária az ő szűzi szívében nem szégyelli sem azt, hogy férfi érintése nélkül anyává lesz, sem azt, hogy mit gondolhatnak erről az emberek. Jegyesének, Józsefnek lesz gondja arra, hogy megvédje Mária jó hírét.

Éva leszármazottjai számára Istennek számos szövetséget kellett kötnie, hogy fenntartsa a kiváltságos köteleket népével; Mária Fiában Isten létrehozott egy új és örök szövetséget. Éva fiai elváltak Istentől, nem tekintették őt többé Atyának; Mária tanítványai megtanulják Jézustól, hogy Istent Atyának szólítsák, így Isten Lelke által felszentelve, a Fiában Isten fiaivá válnak.

Kedves testvéreim, ezen az ünnepen bepillantást nyerünk a Teremtés integritása helyreállításának misztériumába. A bűnnek is, a kegyelemnek is van egy anyasági vonatkozása. A mi emberi állapotunk rejtélye nem csak abban van, ahogy a mai szövegek két női alakon gondolkoztatnak el, és általuk az isteni terv középpontjában álló női méltóságon, - ezt II. János Pál pápa (*Mulieris dignitatem*) tökéletesen meglátta -, hanem abban is, hogy paradox állapotában - bűnös, aztán megbocsátott és megbékélt bűnös - minden ember választásaival saját magában termi a bűn gyümölcseit, vagy az Úr kegyelmével teli jó gyümölcsöket. Mária önmagában visszavezeti az emberiségünket az eredeti szépségéhez és ártatlanságához. Visszaadja a szabadságunk szublimitásának érzését, amikor elhatározza, hogy engedelmeskedik Istennek.

A második olvasmány biztató számunkra, mert minket is behelyez a szabad választás misztériumába. *Krisztusban Isten kiválasztott bennünket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte; szeretetből eleve arra rendelt bennünket, gyermekeivé legyünk* - mondja Szent Pál. Joggal csodálkozhatunk, amikor a tisztaságnak azt a szabad aktusát szemléljük, ami Szűz Máriáé volt. Hitvallása csak kegyelemben volt lehetséges; nem véletlen, hogy az Úr Annyala *kegyelemteljesnek* hívta; tele volt kegyelemmel elejétől fogva. Így abba a kísértésbe eshetnénk, hogy azt gondoljuk, ez a kegyelem nem nekünk szól. Emiatt az efezusiaknak írt levél arról beszél, hogy Isten választása a teremtés elejéig nyúlik vissza, nevezetesen: jelen volt öröktől fogva az isteni gondolatban, hogy úgy mondjam, az örök Isten Igéjében. Minden ember arra volt szánva, hogy reprodukálja a Fiú képét. A bűn megzavarta a Teremtőnek ezt a szándékát, anélkül, hogy csökkentette volna az Ő kegyelmének erejét. A kegyelem újból elérhető a bűnösök számára az Istennel való megbékélés útján.

Egy bűnös, aki nem hinné, hogy az isteni megbocsátás révén felajánlják neki a kegyelmet, nem az előző bűne miatt veszne el, hanem kétségbeesése miatt. Mária nem hagy bennünket egyedül; Ő az *Irgalom Anyja* is. Eszembe jutnak XVI. Benedek által a Szűz Mária szájába tett bátorító szavak: *Beszél hozzánk, mondván: „Legyen bátorságod merészelní Istennel! Próbáld ki! Ne félj tőle, merjél kockáztatni a hitben! Merjél kockáztatni a jóságban! Kötelezd el magad Istennel, akkor látni fogod, hogy éppen ezzel az életed kísértésedik és megvilágosodik, nem lesz unalmas, hanem tele lesz végtelen meglepetésekkel, mert Isten végtelen jósága soha nem fogy ki!”*

Mária szüntelenül hív minket a szív valóságos megtérésére, arra, hogy vegyük igénybe az isteni megbocsátás és az isteni kegyelem forrását, arra, hogy ez a hitünk és reményünk tárgya legyen.

Jeruzsálemi Szent János Rendünkben arra vagyunk hivatva, hogy törekedjünk urainknak, a betegeknek és a szegényeknek segítségére. Azonban, a Rend alapszabályát olvasva, azt látjuk, hogy ez az elkötelezettség nem a végcélja a Rendben való tagságunknak: az van benne, hogy a Rend célja: *Istent dicsőíteni a szegények és a betegek szolgálata által*. Dicsőíteni az Istent: más szóval, *az Ő kegyelmében élni, az Ő kegyelméből élni*.

Segítsen minket a Szeplőtelen Szűz Mária, Isten Anyja, akit szeretettel hívunk Philermoi Boldogasszonyunknak, segítsenek minket a Rend összes szentjei, valamint védőszentünk Keresztelő Szent János és alapítónk Boldog Gellért, hogy hűek maradhassunk az Úr kegyelméhez.

Mária, az Úr szent és szeplőtlen anyja és minden kegyelem közvetítője, imádkozz értünk!

AMEN.